

SLAVKO lebedinski

„Zadnje čase, naprimer, beseda ‚spomini‘ kot da prebuja strah v vseh sodobnikih; vsakdo se boji, da se ne bi znašel v lastnem blatu. Strah, da bi jih kdo spoznal v umetniškem delu, je zdaleč večji pri ljudeh oblasti in političnega prestiža. Pisana beseda v našem okolju, tega ne bi smeli pozabiti, je vzklila kot smodnik. Povemo lahko, da je Vuk rabil smodnik namesto črnila. Mar to ni že dovolj sumljiv podatek za tiste, ki krojijo zemljevide in kape, ki uvajajo lastno strahovlado misli in govora? . . .

Pri nas se, žal, še vedno postrani gleda na ustvarjavca, ki ne ponavlja kot obrabljena plošča: moja knjižica, moja svobodica. In tisti hip, ko ta knjižica—svobodica ugleda svet, se pisatelj napoti prosjačit okrog tujih pragov vplivnih političnih ljudi, kaže jim zaplate na hlačah in stanjšane podplate na čevljih, gnile zobe in prilizovavske nasmehi. In ko mogočnikom plačuje svoje tosvetske račune, gleda, kako bi se domogel neštetihih viskijev in hors-d'oeuvrov na sprejemih, kako bi se prismoilil na kakršenkoli uredniški stolček. . .

Vzel sem banalen in mogoče preveč obrabljjen primer, samo da bi pokazal, da je za tega ali onega usodno vprašanje, tudi politično, ali bo imel kos kruha in opeko-strešnik nad glavo. Mogoče so ti pritlični vzroki še vedno v ospredju in nekako motijo, da ne slišimo vsega, kar dela sedanost nesrečno. . .“

